

Галина Губа

А тим часом, прийшла найстарша донька моєї мами сестри, й казала що у них померло шестеро дітей на протязі шести тижнів. І вони не знали вже куди й що діватся, прийшли за поміччу, а у нас нічого не було. І з тим, вони вернулися назад. Та донька Варвара звалася. І не знати, ми не знали за них довший час. А тоді кули вже десь було серед літа, тато спеціально вибрався туди поїздом, й поїхав узнати, що з ними є. І коли приїхав назад, то сказав, що й дядько Федір помер так само, після того, як діти померли. І вони їх ховали у себе у саду. Бо вони тоже не пішли до колгоспу, отже вони були так само переслідувані за то, що не були в колгоспі. То тітка, із старшою донькою, й сином, Прокіп звався, викопали ямку в саду, й вкидали тих дітей туди. А коли вже помер їх батько, то вони вже його не могли дотягти. То забрало їм три тижні поки вони дотягли його туди в яму. Ну й закидали його там. Пізніше, це дуже тяжке - то тато, коли приїхав назад, то казав, каже, що він ходив загортати ту яму.

В той час, за колоски рятували, рятуватися не можна було ніяк, тому що була сторожа поставлена, й кого піймали за ті колоски, то на місці або стріляли або цілком, як була дитина, то вони били страшно, й та дитина вже часом й додому не дійшла. А старші боялися йти, бо знали, що то буде кара велика. Ну, то казала моя сестра, як прийшла, вона вже пізніше, літом, то казала що в них було понад, більше як 1500 людей, що село, велике було, то вона думала що тільки одна третина осталася, то люди померли там. Ну, й вони робили такі, копали ями великі, й звозили людей, то казала сестра, що деякі були, навіть діти, що вони ще живі були, вони їх укидали бо то робили яму таку, що вона довший час була открити, а вони збирали, вивозили, й вкидали людей, а коли була повна тоді загортали.

То не так легко було пережити. Все таке було, що ми молодості не мали ніколи. Вся молодість пішла, Бог зна куди. І пережили все це, що нам не треба було. А комуністична система зробила нас найгіршими рабами в світі. І ми осталися винуваті, не знати тільки за що, за які гріхи. Тільки того що ми звалися українцями. Це не так легко було, але якось Бог дав, що вижили по сьогоднішній день. І хочу сказати, може якраз це допоможе, що ще є люди, що займуться цим, й розкажуть, яке становище ми мусіли пережити.